

မင်းခက်စိုးစန်

ပိမာ စိုးလှိုင်
မိုးမိတယ်

အခန်း(၁)

‘အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကို မစောင့်’

မှတ်ချက်။။ ဝမ်းနှုတ်ဆေးသည် လည်း သင်အဆင်သင့်ဖြစ်သည့်အချိန်ထိ စောင့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သံလွင်တည်းခိုခန်းနှင့် ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် သံလွင်ကျော်ဇောသည် ကောင်တာရှေ့၌ သူချိတ်ဆွဲထားသော “အချိန်နှင့် ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်” ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်အောက်တွင် နောက်တီးနောက်တောက် ‘မှတ်ချက်’ စာတစ်ကြောင်း တိုးနေသည် ကို ကြည့်ပြီး အနည်းငယ် စိတ်တိုသွား၏။

“တောက်” ဒါ... ဘယ်သူ ဝင်ရေးသွားတာပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ ဒီဆိုင်မှာ ထမင်းနေကျ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာအုပ်စုထဲက ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု သူတွေးမိလိုက်သည်။ ။

အဲသည် ငနဲတွေက ဘောပင်တစ်ချောင်း၊ ဖောင်တိန်တစ်လက်ရှိလျှင် အင်မတန်လက်ဆော့ တတ်သည် ။ ဟိုတလောကလည်း သူ့ဘီအမ်ဒဗလျူ ကားနောက်မှန်ပေါ်တွင် ...

‘လိုအပ်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါ။ အမျိုးသမီးလစဉ်သုံး ပစ္စည်းများကို အိမ်တိုင်ရာရောက် အခမဲ့ လိုက်လံတပ်ဆင်ပေးသည်’

ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပြီး သူ့ဆယ်လူလာဖုန်းနံပါတ်ကို ထည့်ရေးသွားသည်။ လက်သည် ကို စုံစမ်း၍ မရ။

အဲသည် ကတည်းက ထို စာရေးဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာဆိုသည့် လက်ဆော့တတ်သော ငနဲများ လာလျှင် သူ့ဘီအမ်ဒဗလျူ ကားကြီးကို အလစ်မပေးရဲဘဲ စောင့်ကြည့်ရသည် က အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်လာ၏။

*

အဲသည့် ဘီအမ်ဒဗလျူကားကြီး ဝယ်စီးဖြစ်သည် မှာ လည်း ကြွားချင်လွန်း၊ ဇိမ်ခံချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က ...

*

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က သံလွန်ကျော်ဇောသည် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ယောင်ယမ်း၍ ပင် စိတ်ကူးဖူးသူ တစ်ယောက်မဟုတ်။ သံလွင်(၁)၊ သံလွင်(၂)၊ သံလွင်(၃)ဟူသည့် မိုတယ်သုံးလုံးကို ပိုင်သော အလွန်အလုပ်များ သည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

အလုပ်တွေများ သည် နှင့်အမျှ သူ့ကျန်းမာရေးသူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ ။ အသက်ကလည်း (၄၀)ပြည့်လုပြည့်ခင်၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ကိုယ်အလေးချိန်တိုးလာသည် ။ ဗိုက်ကလည်း ရွဲလာသည် ။

အဲသည် အချိန်မှာ ပင် သူ သွားလာလှုပ်ရှားရသည် မှာ မပေါ့ပါးတော့။ အသက်ရှူကျပ်လာသည် ။ မောလာသည် နားတွေအူသည် ။ အိပ်နေခိုက် ချွေးစေးတွေ ရွဲနစ်ပြီး လန့်လန့်နိုး၏။ ထမင်းစား၍ လည်း မဝင်

သူထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံ သွားပြသည်
။ ဆရာဝန်က ‘ဘာဖြစ်သလဲ’ ဟု မေးသောအခါ သူက ...

“ကျွန်တော် အသက်ရှူရတာကျပ်ပြီး နားတွေအူတယ် ဆရာ၊
ဇက်ကြောတွေလည်း လေးတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ လည်း ကြည်ကြည်လင်
လင်မရှိဘူး၊ အစားအသောက်လည်း ဟုတ္တိပတ္တိမဝင် တာကြာပြီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကောင်းသွားမှာ ပါ”

ဟု ဆရာဝန်က နှစ်သိမ့်ပြီး သောက်ဆေးများ ပေးလိုက်သည် ။ မသ
က်သာ ...။

သို့ဖြင့် ... နောက်ထပ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပြောင်းပြီး ပြကြည့်သ
ည် ။ ထိုဆရာဝန်က ‘ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး’ ဟု ပြောကာ ပါးစပ်
ထောင့်မှ အာသီး (Tonsil) နှစ်လုံးကို ခွဲစိတ်ပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

အခွဲခံရတာသာ အဖတ်တင်သွားသည် ။ ဘာမှ မထူး။ သူပိုပြီး စိုးရိမ်
လာသည် ။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကို ပြကြည့်သောအခါ ...

“ခင်ဗျား ကင်ဆာဖြစ်နေပြီ၊ အလွန်ဆိုးနေရရင် နောက်ထပ် ခြောက်
လပဲ”

သူ့စိတ်ကိုသူ ပြန်လွှတ်ချလိုက်ရတော့သည် ။ နေဝင်ချိန်စောလွန်းသ
ည် ဟု တွေးရုံမှ တစ်ပါး ဘာကိုမှ သူမနာကျည်းချင်တော့။

“ငါမသေခင် အချိန်လေးအတွင်းမှာ တော့ လူ့ဘဝကြီးမှာ ဇိမ်ကျကျ
နေဖူးတယ်ရှိအောင် နေသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူ့အတွက် တစ်နေ့မပြတ် ရှုတ်ယှက်ခတ်နေသော အလုပ်ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ မိုတယ်သုံးလုံးစလုံးကို ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဝက်ကိုလှူပစ်လိုက်ပြီး ကျန်ငွေတစ်ဝက်ဖြင့် ကောင်းကောင်း နေကောင်းကောင်း စားသည်။

နောက်ဈေးအကြီးဆုံးဟု ဆိုသော ဘီအမ်ဒဗလျူကားသစ်ကြီး တစ်စီးကို ဝယ်ပစ်လိုက်သည်။

*

“အဝတ်အစားကောင်းကောင်း လည်း လိုအပ်တယ်”

ဟု သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ရှိ နာမည်အကြီးဆုံး အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ အကောင်းစားပိတ်စဖြင့် အင်္ကျီအစုံ(၂၀) အော်ဒါမှာ လိုက်၏။ အင်္ကျီချုပ်သူက ပေကြိုးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“စိတ်တိုင်းကျရပါစေမယ်၊ ကဲ ... ခဏလောက် ကိုယ်အတိုင်းအထွာလေး ယူပါရစေဦး”

အပ်ချုပ်ဆရာက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေကြိုးဖြင့် တိုင်းလိုက်၊ စာရွက်ပေါ်ရေးချလိုက်ဖြင့် ...

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ လက်အရှည်က ၃၄လက်မ၊ လည်ပင်းပေါက်က နေပါဦး ... ဘယ်လောက်ပါလိမ့်။ မှန်း ... လည်ပင်းပေါက် ၁၆ လက်မ”

“မဟုတ်ပါဘူး ၁၄ လက်မပါ”

သူက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ငြင်းလိုက်သည်။ အပ်ချုပ်ဆရာက စိတ်မရှည်သံဖြင့် ...

“၁၆ လက်မပါဆိုနေဗျာ”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော် အမြဲဝတ်နေတာက လည်ပင်းပေါက် ၁၄ လက်မဗျ”

အပ်ချုပ်ဆရာက ...

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်နားလည်လို့ လဲ။ ဒီလောက်ကျပ်တဲ့ လည်ပင်းပေါက် ၁၄ လက်မကို ဝတ်ရင် ခင်ဗျားအသက်ရှူကျပ်ပြီး နားတွေအူလာလိမ့်မယ်။ ဇက်ကြောတွေ လေးမယ်။ ခေါင်းမကြည်မလင်ဖြစ်မယ်။ ကြာရင် လည်ပင်းအစ်ပြီး စားရသောက်ရတာပါ မကောင်းသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မှတ်ထား ... ”

“ဟိုက် ... ကောင်းရောကွာ”

*

ဦးသံလွင်ကျော်ဇောတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲ၍ မဆုံးတော့။ ရှိစုမဲ့စုပိုက်ဆံလေးများ အကုန်ပျောက်မသွားခင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုနှင့် ထမင်းတစ်ဆိုင်ကို အမြန်ပြန်ဝယ်ထားလိုက်ရသည်။

ဘီအမ်ဒဗလျူကား လှလှကြွကြွကြီး တစ်စင်းတော့ အဖတ်တင် ကျန်ရစ်၏။

*

ကောင်တာတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လူမြင်မကောင်းသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖြုတ်ကာ အမှိုက်ပုံးထဲ ဝုန်းခနဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဦးသံလွင်ကျော်ဇော၏ ဒေါသက ပြေချင်သေး။

ထိုစဉ် လူငါးယောက်စားထားသော ဝိုင်းမှ ပိန်ပိန်သေးသေး လူညက်ညက်ကလေးတစ်ယောက်က ကောင်တာဆီ ထ လာပြီး ပိုက်ဆံရှင်းရ

နံ ပြင်သည် ။

“ခုနှစ်ထောင့်ငါးရာကျတယ် အစ်ကို”

စားပွဲထိုးကလေးက သူတို့ စားသောက်ထားသမျှကို တွက်ပြီး ကျသင့်ငွေကို လှမ်းအော်ပြော၏။

ထို လူပုပုညက်ညက်ကလေးက ချက်လက်မှတ်ထုတ်ရေးပြီး ကောင်တာပေါ်ချပေးသည် ။ ဦးသံလွင်ကျော်ဇော မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ဘယ်လိုလဲ ... ဒီငနဲက ပိုက်ဆံလေး ခုနှစ်ထောင်ကျော်ကျတာကို ချက်လက်မှတ်နဲ့ ရှင်းရတယ်လို့ ။

ဦးသံလွင်ကျော်ဇောက ချက်လက်မှတ်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ထိုသူကို မော့ကြည့်မိသည် ။ ထိုလူပုကလေးက ...

“ဘာလဲ... မယုံလို့ လား၊ ကျုပ်က စာရေးဆရာ နီကိုရဲဗျ။ ဘယ်တော့မှ လက်ထဲမှာ ငွေသား မကိုင်ဘူး။ ချက်လက်မှတ်နဲ့ ပဲ ရှင်းတယ် ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ချက်လက်မှတ်နဲ့ ရှင်းတာကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ ခင်ဗျားဟာ နီကိုရဲ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြစရာ ဘာပါသလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုမွေးတုန်းက တင်ပါးမှာ မွေးရာပါ အမှတ်ပါတယ်ဗျ။ ကြည့်မလားဟင် ... ကျွန်တော်ပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပုဆိုးကိုဖြေရန် ပြင်လိုက်ရာ ...

“ဟိုး ... ဟိုး နေပါစေတော့ နေပါစေတော့။ မကြည့်ပါရစေနဲ့ ၊ ကျွန်တော် ယုံလိုက်ပါ့မယ်”

“အားနာလို့ လား ... မနာပါနဲ့ ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြမယ်”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သက်သေပြစရာ ဆိုတာက မှတ်ပုံတင်တို့၊ မော်တော်ကားလိုင်စင်တို့လို အထောက်အထားစာရွက်တို့ကို ပြောတာဗျ”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ရှင်းရှင်းမှ မပြောဘဲ။ အဲ ... ဟိုဒင်း ကျွန်တော့်မွေးရာပါ အမှတ်ကိုကြည့်ချင် တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောနော် ...။ ကျွန်တော် ... ဒီမှာ ”

“ဟာ ... ရပါပြီ၊ တကယ်မကြည့်တော့ပါဘူး”

ငတိက ထွက်သွားတော့မလိုလိုဖြင့် ဆတ်ခနဲပြန်လှည့် လာပြီး သူ့အမှတ်ကို ပြမည်တကဲကဲ လုပ်နေသောကြောင့် မနည်းတောင်းပန်လွှတ်လိုက်ရ၏။

သည် မနက်ခင်းကတော့ နီကိုရဲတစ်ယောက်တည်းနှင့်ပင် အတော်ချွေးပြန်သွားသည်။

“ဟူး”

ဦးသံလွင်ကျော်ဇောတစ်ယောက် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ဒီထမင်းဆိုင်ကောင်တာတွင် ထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံသိမ်းရသည့်အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မလုပ်ချင်တော့။

သူ တကယ်တမ်း ဝါသနာပါသည် က အနုပညာ။ သို့သော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အနုပညာနယ်ပယ်ထဲ မရောက်ခဲ့။ တစ်သက်လုံးစီးပွားရှာရင်းနှင့်သာအချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ပင်ကိုယ်စိတ်ဓာတ်အခံကြောင့် (ကိုယ်တိုင်က အနုပညာနှင့်ဝေးသည့်တိုင်) အနုပညာရှင်များကို အလေးအနက်ထားရကောင်းမှန်း သိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အနုပညာရှင်များ (အထူးသဖြင့် စာရေးဆရာများ ၊ အယ်ဒီတာများ)က သူ့ဆိုင်ကို ဝင်ထွက်ရင်းနှီးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

“ဆရာမောင်နန်းမိုး လာတယ်။ ကြက်ကာလသားချက်နဲ့ တစ်ပွဲ”

စားပွဲထိုးကလေး၏ အော်သံကြောင့် ဆိုင်အဝင်ဆီသို့ သူလှမ်းကြည့် မိသည် ။

ပေါ်ပြူလာဂျာနယ် အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးတစ်ယောက် လက်ထဲ တွင် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် သုံးအုပ်နှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်တို့ ကို ပွေ့လျက် ဝင်လာသည် ကို မြင်ရ၏။

အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးက ကောင်တာရှေ့တည့်တည့်စားပွဲတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့လူ ... ကိုဇော ...၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် အခုအပတ်ထုတ်ဂျာနယ်”

အသစ်ထွက်သော ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်တစ်စောင်ကို အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးပြီး ပေး၏။

ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်တိုက်နှင့် သူ့ထမင်းဆိုင်မှာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ်၏ ဟိုဖက်ထိပ် နှင့် သည် ဖက်ထိပ်တွင် ရှိရာ နီးနီးကလေး ဖြစ်သောကြောင့် အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးက နေ့စဉ် ထမင်းလာစားလေ့ရှိ၏။

သူ့ကိုလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် သံလွင်ကျော်ဇောဟူသည့် နာမည် အပြည့်အစုံမခေါ်ဘဲ ‘ကိုဇော’ဟု ခေါ်တတ်သည် ။ ကြာတော့ တခြားစာရေးဆရာတွေပါ သူ့ကို ကိုဇောဟု နှုတ်ကျိုးလာတော့သည် ။

သူက ကောင်တာမှ ထ လာပြီး အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားထမင်းလာစားတာ နောက်ကျလှချည်လား။ အခုပဲ နေ့လည်တစ်နာရီပဲ ထိုးတော့မယ်”

“ဂျာနယ်ဖောင်ပိတ်ရက်လေဗျာ ..၊ အရမ်းအလုပ်များ တယ်၊ ဒီလို ရက်မျိုးဆို ယားလို့ တောင် မကုတ်အားဘူး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြားတာက ခင်ဗျား မိန်းမယူတော့မှာ ဆို ...”

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆို တော်တော်နဲ့ ယူဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဇောရာ ... မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်က ဂျာနယ်နဲ့ ညှားနေတာ။ အင်းလေ ... ထူးတော့ မထူးပါဘူး။ ဂျာနယ်ဆိုတာမျိုး ကလည်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တူတဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်ဗျ”

အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုး၏ စကားကြောင့် ဦးသံလွင်ကျော်ဇော ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည် ။

“ဘယ်လိုအချက်တွေ တူတာလဲဗျ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဒီမှာ မသေမချင်း မှတ်ထား ...။ တစ်အချက်... ဂျာနယ်တွေဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စသေးသေးလေးတွေကို လူစိတ်ဝင်စားလာအောင် ပုံကြီးချဲ့တတ်တယ်။ အဲ ... မိန်းမတွေလည်း ဒီလိုပဲ”

“ဪ ...”

“နှစ်အချက် ... ဂျာနယ်ထဲမှာ ရေးသမျှ ပြောသမျှတိုင်းကို အမှန်လို့ ထင်ပြီး ယုံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ပြောသမျှကိုလည်း အမှန်တွေချည်းပဲလို့ မထင်လေနဲ့ ”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ်ဗျာ”

အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးက ပြောရင်း စိတ်ပါလာဟန်ဖြင့် ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ချထားလိုက်ပြီး ...

“နံပါတ်သုံးအချက်က ... မိန်းမတွေကော ဂျာနယ်တွေကော နှစ်ခုစလုံးဟာ ရောင်းကောင်း အောင်ဆိုပြီး မျက်နှာဖုံးလှလှနဲ့ ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ နံပါတ်လေးအချက် ... သွားရင်းလာရင်း အပျင်းပြေ အချိန်ဖြုန်းမယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံးဟာ တော်တော်အသုံးဝင်တယ် ... သိလား”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ကဲ ... နောက်ဆုံးအချက်ကို ပြောပြမယ် နားထောင်”

“ဆိုပါဦး”

“မိန်းမတွေလိုပေါ့ဗျာ။ ဂျာနယ်တွေဟာလည်း ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ပါးစပ်က ပြောနေစေကာမူ ဖတ်ချင်လာတဲ့ အခါ သူများ ဆီက ခဏခဏငှား ဖတ်နေလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားတဲ့ တစ်စောင်စီတော့ ရှိသင့်တယ်ဗျာ”

အယ်ဒီတာမောင်နန်းမိုး၏ စကားကြောင့် ဦးသံလွင်ကျော်ဇောက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြီး လိုက်ပြီး ...

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုပါ မိန်းမယူဖို့ ဆွယ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒီအရသာကို ခင်ဗျားတို့လို လူပျိုတိုက်ဆွေးငပုပ်ကြီးတွေမှ မသိဘဲကိုး ... ကိုဇောရဲ့ ။ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်ပတ်သက်သက် ရှိဖူးလို့လဲ”

ထိုစကားကို အဖြေပေးရန် ဦးသံလွင်ကျော်ဇော တုံ့ဆိုင်းနေမိသည်။ ။
အတန်ကြာစဉ်းစား နေပြီးမှ လေးတွဲသော အသက်ရှူသံတို့ဖြင့် ...

“နီလာအေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ကြိမ်
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ် လာပြီ၊ ဘယ်အရွယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခြောက်နှစ်သားလောက်တုန်းကဗျ။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လင်မယားလုပ်တမ်း ကစားခဲ့ဖူးတယ်”

“သေလိုက်ပါတော့ ကိုဇောရယ် ... ။ တော်ဗျာ ... တော်၊ ခင်ဗျား အကြောင်း ကျွန်တော် အခုမှ ပဲ သိတော့တယ်။ ကျုပ်ကို ဆည်းကပ်ပညာယူရကောင်းမှန်းသိလို့ ကိုယ့်လူ တော်လေမလား အောက်မေ့မိပါတယ်။ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ လင်းပိုင်လို ကိုယ့်အမျိုးကိုယ်ဖျက်မယ့် လူစား။ ရှေ့လမ်းပိတ်ပြီး နောက်တံခါးဖွင့်ချင်တဲ့ လူမျိုး။ ပြည်သူလူထုရဲ့ အန္တရာယ်ကောင် အစစ်ပဲ။ ခင်ဗျားလိုလူစား နှစ်ယောက်လောက် သာရှိရင် လောကကြီး ပျက်စီးတာ ကြာလှပြီပေါ့။ ထို့ ... စကောလောက်မှ စောက်မနက်လိုက်တာဗျာ”

အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးက စိတ်တိုတိုဖြင့် မဆီမဆိုင်တွေဖိဟောက်ပစ်လိုက်ပြီး အံသွားများ ကြားတွင် ညပ်နေသည့် ကြက်ရိုးတစ်စကို ထို့ခနဲထွေးထုတ်လိုက်၏။

ဦးသံလွင်ကျော်ဇောကတော့ မျက်လုံးကလေးများကို ပြာလတွတ်ပြာလတွတ်လုပ်ရင်း အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးကို မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သူ့ပုံစံက စာအဖြေမှားသွားသောကြောင့် ဆရာ၏ အဆူအငေါက်ခံလိုက်ရသည့် ကျောင်းသားသစ်ကလေးနှင့် တူနေသည်။ ။

“ဟော ... ဒါတွေက ဘာတွေလဲဗျ။ ကိုနန်းမိုး”

အာရုံပြောင်းလိုပြောင်းငြား မျှော်လင့်ပြီး မောင်နန်းမိုးသယ်လာသည့် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် သုံးအုပ်ကို အလွန်အမင်းစိတ်ဝင်စားနေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်၏။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတွေပါဗျာ ... ။ ရှေ့အပတ် ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံး တင်ရအောင် ရွေးဖို့ ယူလာတာ”

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုး၏ မျက်လုံးတွေ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာတောက်ပ လာကြ၏။ ဦးသံလွင်ကျော်ဇောဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရန် ကောက်ကိုင်ရင်း ထပ်မေးလိုက်သည် ။

“ဘယ်မင်းသမီးလဲဗျ”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာ လဲ ကိုဇောရာ ...။ ဒီနေ့ရုပ်ရှင်လောကရဲ့ ဘုရင်မ ဆုယမင်းကျော်ပေါ့”

ဆုယမင်းကျော် ...

ဆုယမင်းကျော် ...

အတိတ်၏ လေပြေထဲတွင် ‘ဆုယမင်းကျော်’ဟူသော အမည်နာမက ရနံ့သင်းပျံ့လျက် လွင့်ပါလာ၏။

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို လှန်တော့မည့် ဆဲဆဲ ဦးသံလွင်ကျော်ဇော၏ လက်တွေ အေးခဲလျက် တန့်သွားသည် ။

ဪ ... ‘ဒီနေ့ခေတ် ရုပ်ရှင်လောကရဲ့ ဘုရင်မ’တဲ့ လား ...။

ကောင်မလေးရေ ...

မင်း အောင်မြင်ပါစေကွယ် ...။

*

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တွေကို တစ်ရွက်ချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းစီ လှန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံတိုင်းတွင် ‘သူမ’ပြုံးနေသည်။ ။

ဟိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါဆိုက ရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်းများက သူ့နှလုံးအိမ်ထဲတွင် အသစ်တစ်ဖန် နွေးထွေးလာပြန်လေသည်။ ။

အယ်လ်ဘမ်ထဲထည့်ရန် နေရာမဆုံတော့သောကြောင့် သည် အတိုင်း ဓာတ်ပုံချည်း အလွတ်သက်သက် ထားထားသည့် ပုံတစ်ပုံကို လည်းတွေ့ရသည်။ ။

ထိုပုံထဲတွင် မျက်နှာကို အနီးကပ်ရိုက်ထားသောကြောင့် သူမ၏ ဓားသန်လျက်ထိပ်ဖျားလို အပြုံးနှုတ်ခမ်းတွေက ရက်ရက်စက်စက် ဖိတ်ဖိတ်လက်ကာ ထက်မြဲလွန်းနေ၏။

*

သူ ဓာတ်ပုံတွေကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့ ...။

မောလာသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ... ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်များကို အသာအယာပင် ပြန်ပိတ်ကာ အယ်ဒီတာ မောင်နန်းမိုးဆီ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ။

*

ထိုစဉ်မှာ ပင် ...

“ဟေ့ကောင် နန်းမိုး။ ခုချိန်ထိ ဂျာနယ်တိုက်ကို မရောက်သေးဘူး

လား။ ဘယ်နှုန်းရရှိပြီလဲ။ မင်းကွာ ... ဘယ်လောက်ပြောပြော တိုက်မှာ ဖင်မြဲအောင် မထိုင်ဘူး။ အခုလည်း ငါဝင်ကြည့် မိပေလို့ပဲ”

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော အယ်ဒီတာချုပ် ကျော်သီဟ(ဟင်္သာတ)က လှမ်း၍ ဟောကံသည် ။ မောင်နန်းမိုး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။ အယ်ဒီ တာချုပ်ကိုတော့ ကြောက်ရပေမည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော် တိုက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုမှ ထ မင်းထွက်စားတာပါ”

“တော်ကွာ ... တော် မင်းကို ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ”

မောင်နန်းမိုးမှာ လိပ်တစ်ကောင်လို ခေါင်းကလေး ပုဝင်သွား၏။ စောစောက ကိုဇောကို ဟောကံခွဲသမျှ ပြန်၍ ဝဋ်လည်နေသည် ။ အယ် ဒီတာချုပ်က ...

“မင်းဟာ ပြန်မပြော နားမထောင်ဆိုတဲ့ ကောင်စားမျိုးပဲ မောင်နန်း မိုး။ နေစမ်းပါဦး ... မနေ့ညက ဂျာနယ်တိုက်မှာ မင်း အရက်တွေ မူးပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ။ မနေ့ညက ... ”

“ဟေ့ကောင် ဘာမှ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ။ ငါအကုန်သိပြီးပြီ။ မနေ့ည က မင်း အရက်တွေ မူးပြီး စည်ပင်သာယာက အမှိုက်ကျုံးတဲ့ လက်တွ န်းလှည်းကို ဂျာနယ်တိုက် ဧည့်ခန်းက ကော်ဇောပေါ်မှာ လျှောက်တွန်း သတဲ့ ။ ကဲ ... မင်း ဘာပြောမလဲ”

“ဆရာ အဲဒီလက်တွန်းလှည်းက ... ”

“တော် ... တော် မောင်နန်းမိုး။ မင်းကွာ ... အသိဉာဏ် မရှိလိုက် တာ။ မူးရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေပေါ့။ အမှိုက်ကျုံးတဲ့ လ

က်တွန်းလှည်းနဲ့ ကော်ဇောပေါ် တရွတ်တိုက် လျှောက်တွန်းတော့ ကော်
ဇောတွေ စုတ်ကုန်ပြီ။ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်နှမြောစရာ ကောင်း
လိုက်သလဲ။ ဒါ ... လုပ်စရာလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး ဆရာ ...။ ဒါပေမဲ့ ဆရာစီးချင်
တယ်ဆိုလို့”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော် တွန်းတဲ့ လှည်းပေါ်တက်စီးတာ ဆရာပဲလေ...။ မမှတ်မိ
တော့ဘူးလား”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”ဟူသော လေသံတိုးတိုးကလေးက ဆရာကျော်
သီဟ ထံမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လေလည်လိုက်သလို ထွက်လာ၏။ ပြီးမှ
ခေါင်းကို အရှက်ပြေကုတ်ရင်း ...

“အေးကွာ ...ငါလည်း မနေ့ညက နည်းနည်းများ သွားတယ်ထင်ပါ
ရဲ့ ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ မှတ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဟဲဟဲဟဲ”

ဆရာကျော်သီဟက ဆိတ်သိုးကြီးအစာတောင်းသည့် အသံမျိုးဖြင့်
တဟဲဟဲ ရယ်နေသည် ။ သူ့လေသံကော အမူအရာပါ ပြောင်းသွား၏။
သူက စကားကို အမြန်ဖြတ်ပြီး ...

“ကဲ ... မင်းစားပြီးရင် လစ်ကြစို့။ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေး
တယ်ကွ။ ဪ ... ကိုဇောရေ သွားပြီဗျို့”

မောင်နန်းမိုးကလည်း ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်များကို ကမန်းကတန်း
ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ပျာယီးပျာယာဖြင့် လိုက်သွားသည် ။

မသိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဦးသံလွင်ကျော်ဇော၏ အကြည့်က စားပွဲအောက်ဘက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ လွင့်သွားသည်။ ။

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ...။

စောစောက မောင်နန်းမိုး အယ်လ်ဘမ်များကို ကမန်းကတန်း ဆွဲယူ လိုက်စဉ် ထွက်ကျကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ဦးသံလွင်ကျော်ဇောက ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

သေချာသည်။ ။ အယ်လ်ဘမ်ထဲတွင် နေရာမဆံ့သောကြောင့် သပ်သပ် ဖယ်ထားသည့် မျက်နှာအနီးကပ်ဓာတ်ပုံ ...။

*

သူမ၏ ဓားသန်လျက်လို အပြုံးနှုတ်ခမ်းတွေကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ် မြင်ရပြန်လေသည်။ ။

*

မောင်နန်းမိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပေးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ မော့ကြည့်မိသည်။ ။ မောင်နန်းမိုး ကဆိုင်ဝမှ ထွက်ခါစ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းပင် ရှိသေး၏။

လှမ်းခေါ်လျှင် မီနိုင်သေးသည်။ ။

သို့သော်သူ(ဘာကြောင့်မှန်းမသိ)စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ ။ လှမ်းမခေါ်ဖြစ်တော့။

ကောင်တာမှ အံဆွဲကိုဖွင့်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံကလေးကို တယုတယထည့်၏။ နောက်အံဆွဲကို ဖြေးညှင်းစွာ ပြန်ပိတ် လိုက်လေသည်။ ။

*

အတိတ်

အတိတ်ဆိုသည် မှာ

ကိုယ် ဆန္ဒရှိ သလောက်

အကြိမ်ကြိမ်ပြန်မက်ခွင့်ရသော အိပ်မက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

*

အဲသည် တုန်းက သူ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ကာစပင် ရှိသေး၏။

ထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုသော်လည်း တခြားဖွင့်နေကျဆိုင်တွေလို သမာရိုး ကျဟင်းအမည်များ နှင့် ငပိရည်တို့ စရာလောက်သာ ချပေးသော ဆိုင်မျိုးမဟုတ်။

ကြက်ကာလသမီးချက်၊ ဝက်ပုန်းရည်၊ ဝက်ဒည်း၊ ဝက်ဘွားတော်၊ ငါးရုံဒန့်သလွန် စသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ စီစဉ်ထားသည် ။ ကြက်ငွေးတောက်ဟင်းချိုလို အရဟင်းများ နှင့် အသီးအရွက် စိမ်းစိမ်း များကိုလည်း ကိုးမျိုး ဆယ်မျိုးထက်မနည်း လက်လက်ဆတ်ဆတ် တွဲဖက်ပေးထားသောကြောင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေ၏။

ဟိုတယ်နှင့် Restaurant တွင် စားရသည် ကိုသာ အဆင့်အတန်းရှိ သည် ဟု အောက်မေ့ နေကြသူများ ပင်လျှင် သူ့မြန်မာထမင်းဆိုင်ကို အကြိုက်တွေ့ကြသည် ။ စားသုံးသူ မပြတ်လှချေ။

*

သို့သော် အဲသည် နေ့က ထူးထူးခြားခြား လူရှင်းနေသည် ။ ဆိုင်ရှေ့

တွင် ကားရပ်သံ ကြားသောကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

အဖြူရောင် ဗင်ကားလေးပေါ်မှ သူ့သူငယ်ချင်း ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ထူးဇော် ဆင်းလာသည် ကိုမြင်ရသည်။ ။

“ဟိုက် ... ခွေးမသား၊ ဘာဒုက္ခလာပေးပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု တွေးကာ ကမန်းကတန်း ခေါင်းငုံ့ပြီး ပိုက်ဆံရေတွက်ရင်း အလုပ်များ နေချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။ ။

(ထူးဇော်၏ နောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတို့ ပါလာသည် ကိုတော့ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိ၏။)

ထူးဇော်နှင့် ထိုဧည့်သည် နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်ကာ စားပွဲတစ်ပိုင်းတွင် ထိုင်ပြီး ဟင်းတွေ မှာ နေသည့် အသံကို ကြားရသည်။ ။

သူ မော့မကြည့်ဖြစ်။ အတင်းခေါင်းငုံ့ထားပြီး ပိုက်ဆံတွေကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ရေတွက်နေလိုက်သည်။ ။

ထူးဇော်ဆိုသည့် ငနဲက သူ့ဆီသို့ အရှုပ်ထုပ်တွေကို အမြဲတမ်း ဆယ်ဆောင် လာပြီး တင်သွင်းနေကျ အရှုပ်ကုန်သည် အကြီးစားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ လာပြီဆိုလျှင် မျက်နှာကလေး ချိုချို မျက်မှန်ကလေးကို ပင့်တင်ပြီး...

“သူငယ်ချင်း ဟား ... ဟား ... ချစ်သူငယ်ချင်းကြီး ပိုးဇောရေ ...ကို ယ့်ကို ဒီတစ်ခုတော့ ကူညီပါဦးကွာ” ဟု အစချီ၍ တောင်ပြောမြောက်ပြောတွေ လျှောက်လျှောက်ပြောကာ နောက်ဆုံး တွင် တော့ ဒုက္ခတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားစမြဲပင် ဖြစ်၏။

ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးပေး စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပင် အပြစ်မတင်ချင်လောက်အောင် သူ ထူးထူး ခြားခြား ခင်မင်မိသူဟူ၍ နှစ်ယောက်သာရှိ

သည် ။ တစ်ယောက်က မဟေသီမဂ္ဂဇင်းက အယ်ဒီတာ မောင်သန်းထိုက်။ နောက်တစ်ယောက်က ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ထူးဇော် ...။

*

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလခန့်ကလည်း ထူးဇော် လက်မှာ ကျောက်ပတ်တီး အဖွေးသားစည်းလျက်နှင့် ရောက် လာပြီး ...

“သူငယ်ချင်း ဖိုးဇောရေ ... ငါ့ကို တစ်ခုကူညီဦးကွာ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မင်းလက်မှာ လည်း ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့ ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မနေ့ညက ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ အရက်သောက်တာ မူးမူးနဲ့ ချော်လဲလို့ လက်ကျိုးသွားတယ် ဖိုးဇောရေ ...”

“မင်းကတော့ ပတ်ကျိုလိုကောင်ပဲ ထူးဇော်ရာ ...။ သွားလေရာမှာ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ ကဲ ပြော ...ငါဘာကူညီရမလဲ”

“ငါလက်ကျိုးတာ ငါ့မိန်းမ မသိသေးဘူးကွ။ အဲဒါ မင်းသွားပြောပေးကွာ”

“ဟာ ... မင်းဘာသာ မင်းပြောတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ”

“အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့ကွ။ ငါ ဒီပုံစံနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး ပြောရင် ငါ့မိန်းမက ‘ရှင့်ဘာသာရှင် အရက်မူးလို့ ဖြစ်တာ၊ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်’ ... ဆိုပြီး ကန်ချမှ ကွ”

“အဲဒီတော့ ...”

“ဪ ... မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ။ တကယ်ဆို ငါကပဲ သူ့ကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးမွေး နေရတာ။ မတော်လို့ ဒီလို လက်ကျိုးရုံတင် မဟုတ်

တံဘဲ သေများ သေသွားခဲ့ရင် သူ့အတွက် မခက်ပါလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ် ကလေးနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာပြုစုတာကို ခံချင်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့မိန်းမ ကို အဲ သည် လို နားဝင်အောင် ပြောနိုင်ဖို့ ဆိုတာကလည်း မင်းလို စကားပြော ကောင်းပြီး လူကြီး လူကောင်းဆန်တဲ့ ဥပမိရုပ်မျိုးနဲ့ မှ ဖြစ်မှာ ဆိုတော့”

“ကဲ ... ကဲ တော်ပြီ ... တော်ပြီ။ သူများ တွေ ကြားရင် ငါ့ကို ငပေါကြီးလို့ ထင်ကုန်လိမ့်မယ်။ ငါသွားပြောပေးမယ်ဆိုရင် မင်းကျေန ဝံပြီ မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူး ... ကျေးဇူးပဲ ဖိုးဇော။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အ လင်းရောင်ပါပဲကွာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

သည် လိုနှင့်ပင် သူတစ်ယောက်တည်း ထူးဇော်၏ အိမ်သို့ရောက်သွားသည် ။ ထူးဇော်၏ မိန်းမနှင့် တွေ့သောအခါ သူက ပ ရိယာယ်ဖြင့် ‘ခင်ဗျားခင်ပွန်းတော့ မနေ့ညက အရက်သောက်ရင်း ချော် လဲတာ ခေါင်းနဲ့ သမံတလင်းဆောင့်မိလို့ ဆုံးသွားရှာပြီ’ ဟု ပြောလိုက် ၏။

ထူးဇော်၏ ဇနီးသည် မှာ ရုတ်တရက်သတိလစ်တော့မလောက် ဖြစ် သွားပြီးမှ ဟီး ... ခနဲ ချုံးပွဲချကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တလူးလူးအလိုမဲ့လို မှိုင်တော့သည် ။

သူကတော့ ‘အားရအောင် ငိုပါစေဦး။ ပြီးရင် ဒီအပူတွေ တစ်ခါတည်းငြိမ်းသွားမှာ ပဲ’ဟု တွေးကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကြ ည့်နေလိုက်၏။ အတော်ကြာအောင် ငိုပြီးသည့်နောက် ထူးဇော် ဇနီးသ ည် မောပြီး ခဏနားသည့် အချိန်ကျမှ သူက ...

“တကယ်ဆိုရင်ဗျာ ... ချော်လဲတဲ့ ဥစ္စာပဲ ... ။ သေတဲ့ အထိတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ လက်ကျိုးရုံလောက်ဆို တော်သေးတယ်”

ဟု စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်၏။ ထူးဇော်၏ ဇနီးသည် လည်း

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... လက်ကျိုးရုံလောက်ဆို ကျွန်မ ဖြေသာသေး တာပေါ့”

ထိုအခါကျမှ သူက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဒါဆို ဝမ်းသာပေတော့ဗျို့၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျားယောက်ျား မ သေပါဘူး၊ လက်ကျိုးရုံ တင်ကျိုးတာပါ။ ကျေနပ်ပြီလား”

ထူးဇော် ဇနီးက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် အတော်ကြာအောင် ငေးကြ ည့်နေသေး၏။ နောက် သူက ကြင်နာစွာဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါ ရှင်းလေရာ သဘောပေါက်သွာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“ဟင် ... မသာကောင် ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ကို ပလီစီချောက်ချက် လာပြောရတာလဲ ဟဲ့”

ဟု ဆိုကာ တံခါးထောင့်တွင် ထောင်ထားသော သံတူရွင်းကိုဆွဲပြီး လိုက်ရိုက်သဖြင့် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရဖူး၏။

*

ယခုလည်း ထူးဇော်၏ အရိပ်ကိုမြင်ရရုံနှင့်ပင် သူ ကြက်သီးထနေသ ည့် ။ (ကြက်သီးထတာ ဆီးသွားချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပါလေဟု စိတ်ကို ဖြေ တွေး တွေးကြည့်သော်လည်း မရ)

ထိုစဉ်မှာ ပင် ထူးဇော်က “ဟေ့ကောင်ကြီး ဖိုးဇော ... ”ဟု အော်ကျ ယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူမဝံ့မရဲမော့ကြည့်လိုက်၏။

ထူးဇော်က ...

“ဟေ့ကောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ဒါ ... ဆုယမင်းကျော်လေကွာ”

“ဘာ ... ဆီထမင်းကြော် ဟုတ်လား။ ဒီအချိန် ဆီထမင်းကြော် ဘယ် ရတော့မှာ လဲ မနက်စောစောကျမှ လာခဲ့”

“ဟာ ... ဒီကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဆီထမင်းကြော် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ‘ဆုယမင်းကျော်’ ‘ဆုယမင်းကျော်’။ ဟောဒါ ... တက်သ စ်စ မင်းသမီးလေး ဆုယမင်းကျော် ဆိုတာ မင်းသိအောင် မိတ်ဆက်ပေး တာ”

ထိုအခါကျမှ ပင် ထူးဇော် လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသည် ကို သတိထား မိ တော့သည် ။ စောစောကတော့ဒီကောင့်ကို ကြောက်သည့်စိတ်ဖြင့် အကြည့်ကို ရဲရဲမဖွင့်ဖြစ်ခဲ့။

သူ့အကြည့်တစ်ခုလုံး လင်းသွားသည့်အခါမှာ တော့ ကြယ်စင်တွေ ကို ဖန်ဆင်းသည့် နတ်သမီး တစ်ပါးကို သူဖူးတွေ့ခွင့် ရလိုက်သည် ။

အဖြူရောင်တို့ ဖြင့် လင်းလက်ကာ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးကို မျက် တောင်တစ်ချက် ခတ်ရုံမျှဖြင့် သိမ်းပိုက်နိုင်သည့် အလှတရား ...။

အသားအရည်က ပန်းပွင့်ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်တွေကြားက ယခုခဏ အ တွင်းမှာ ပင် မွေးဖွားသန့် စင်လာသလို နုစိုရွန်းလဲ့လျက် ...။

အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေးသည့် သောကြာဂြိုဟ်သခင်မသည် တောက်ပသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည် ။

ဘုရားရေ ...

(သူ၏ ပထမဦးဆုံးသော နှလုံးခုန်သံတစ်ချက်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားလိုက်ရသည်)

အထူးခြားဆုံးကတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ဖြစ်၏။ (သူမကို ‘ဆီ ထမင်းကြော်’ဟု မှားယွင်းခေါ်မိသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်

လား မပြောတတ်ပါ)

နှုတ်ခမ်းလေးတွေက သစ်စေ့ကို ထိုးဆိတ်ချီတော့မည့် ငှက်ပေါက်စ
လေးတစ်ကောင်၏ နှုတ်သီးလိုနီရဲချွန်မြနေကြ၏။

(အဲသည် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်
တော့မည် မဟုတ်သည့် အကြောင်း ကျိန်ဆိုဝံ့ပါသည်)

ထူးဇော်၏ မိတ်ဆက်စကားကို တုံ့ပြန်ဖို့ ရန် သူသတိပြန်ဝင်လာသ
ည့်တိုင် နှုတ်မှ ...

“ဪ”

ဟူသော စကားတစ်လုံးကိုသာ ရေရွတ်ရန် အင်အားကျန်တော့သည်
။ ထိုစကားတစ်လုံး ထဲကပင်လျှင် သူ၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ထုတ်
ယူသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

*

‘အချစ်’ဆိုသော ရာသီဥတုတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းခွင့်ရဖို့ အသက်အရွယ်
ချင်းကော၊ နေထိုင်ရှင်သန်ရာ ဝင်ရိုးစွန်းချင်းပါ အလှမ်းဝေးကွာလွန်းလှ
ပါတယ်လေ ဟူသော အသိဖြင့် ...

ပွင့်ထွက်လာလုဆဲဆဲ ဒုတိယနှလုံးခုန်သံကို သူ
ကန့်သတ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့သည် ။

အဲသည် အချိန်ကတည်းက သူ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

*

အခန်း(၂)

နံနက်စောစောဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်တွေကြားမှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေပြေသည် လတ်ဆတ်စွတ်စိုနေ၏။ မှုန်ရီသော မြင်ကွင်းထဲတွင် သစ်ရွက်ကလေးများ သည် မစိမ်း ဘဲခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့သန်းနေလေသည်။ ။

အရုဏ်တက်ပြီးခါစ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်တွေက မြေပြင်ဆီသို့ နီးကပ်စွာ ထိုးဆင်းနေသည် အောက်မေ့ရ၏။ အလင်းသည် အေးစိမ့်ချိုမြဲနေလေသည်။ ။

သစ်ပင်တွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရှိသော တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ် တစ်လျှောက် သူဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အသက်လေးဆယ်ပြည့်ပြီးသည့်နေ့မှ စ၍ ကျန်းမာရေး အတွက် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်သော အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို သူပျိုးထောင်ထားခဲ့၏။ ကြာလာတော့လည်း လေပြေနှင့်အတူ သူ အိပ်ရာနီးတတ်လာခဲ့သည်။ ။ ယိမ်းနွဲ့နေသော သစ်ပင်များ ၏ အရိပ်ပေါ်တွင် သူရွေ့လျားလာတတ်ခဲ့သည်။ ။

ဘဝဆိုသည် မှာ လမ်းလျှောက်နေသော ခံစားမှု တစ်ကောင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

*

တစ်မိမ့်အေးသော လေညှင်းက သူ့ပါးပြင်အစပ် နားရွက်အနီးကို

ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားသည်။ ။

လေပြေလေညှင်းနှင့်အတူ သဲ့သဲ့တိုးတိုး အသံတစ်ခု လွင့်ပါလာ၏။

“ဥဩ ... ဥဩ ... ဥဩ”

ကောင်းကင်၏ အသံလား၊ မြေကြီး၏ အသံလား၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲ မှ ခွဲထွက်လာသည့် အသံလား ဆိုသည် ကို ဝေခွဲရ ခက်နေ၏။

သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေ ပိန်းပိတ်ယိမ်းနွဲ့နေသော ပိတောက်ပင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ မော့ကြည့်မိသည်။ ။ အိပ်မက်တွေကို မြင်ရ သလိုမျိုး ဝိုးတဝါးဖြစ်နေ၏။ အခက်အရွက်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြား နေခြေ ည်ဖြတ်သန်းရာ အလင်းပေါက်ကလေးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ။

ဥဩငှက်ကလေးကို မမြင်ရ။

သူ့အသံကိုသာ ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ ထပ်ကြားရပြန်လေသည်။ ။

*

“ဥဩ ... ဥဩ ... ဥဩ”

ငှက်ကလေးကို သူ အကြည့်သက်သက်ဖြင့် လိုက်ရှာနေသည် မှာ အချိန်အတော်ကြာသွား၏။ မတွေ့။ ခန္ဓာကိုယ်မရှိဘဲ အသံသက်သက် ချည်းကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သော ဂီတနတ်သမီးက ကျီစယ်နေသည် ဟု အောက် မေ့ချင်လာသည်။ ။

တကယ်တော့ နံနက်ခင်းကို သီချင်းက လှည့်ဖျားနေခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ။

*

“ဥဩ ... ဥဩ ... ဥဩ”

ငှက်တွေဟာ သူတို့ ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ဆိုကြတယ်ဟူသော (ဖတ်ဖူးသည့်)စာသား တချို့တလေကို ပြန်သတိရမိသည်။

ငှက်ကလေးရေ ...

မင်းဘယ်သူ့အတွက် သီချင်းဆိုနေတာလဲ ...

*

ထိုအတွေးဖြင့် 'ငှက်ကလေးကို မေးကြည့်လိုက်မည်'ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။ သို့သော် ငှက်ကလေးက ဘယ်သူမှ အမြင်ခံလိုဟန် မရှိ။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပင် သစ်ကိုင်းတစ်ခုခု၏ အကြိုအကြားမှာ လုံခြုံစွာ ပုန်းအောင်းနေပုံရ၏။

အသံလာရာ အရပ်မျက်နှာကို သူ တွက်ဆ၍ မရ။

*

'ထားလိုက်ပါတော့လေ ... 'ဟု သူတစ်ကိုယ်စာရေရွတ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ငှက်ကလေးကို မတွေ့ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ...။

အသံကြားနေရုံမျှနှင့်ပင် ဇမ္ဗူဒီပါလင်္ကျာတောင်ကျွန်းတစ်ခုလုံး ပြီးပြည့်စုံနေပြီဟု သိစိတ်က ပြော၏။ ရင်ထဲမှာ ပျော်သွားသည်။

“ငှက်ကလေးသည် သူ့အတွက် သီချင်းဆိုပေးနေခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ခံယူပစ်လိုက်သည့် စိတ်ဖြင့် (သူ့ကိုယ်သူ)ကျေကျေနပ်နပ် လှည့်စားလိုက်နိုင်၏။

ကြည်နူးမှုတွေ စိုစွတ်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ သူလမ်းကို ဆက်လျှောက်ဖြစ်လေသည်။

*